

Arrest

nr. 189 721 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen als wettelijke vertegenwoordigers van X en die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 27 oktober 2016 dienden verzoekers, als wettelijke vertegenwoordigers van M.A., een aanvraag in om dit kind, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 maart 2017 de beslissing waarbij de aanvraag om M.A. tot een verblijf in het Rijk te

machtingen onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 28.10.2016 werd ingediend door:

minderjarig kind :

[A.M.] [...]

wettelijk vertegenwoordigd door:

- De heer [A.A.] [...]*
- Mevrouw [K.R.] [...]*

*nationaliteit: Azerbeidzjan
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat het minderjarig kind vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (eigen onderlijning), kan de machting tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machting tot verblijf toekent, zal de machting tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst." De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.*

De wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind stellen dat zij onmogelijk een paspoort kunnen voorleggen aangezien er geen medewerking is noch van de Russische ambassade, noch van de ambassade van Azerbeidzjan. Zij verwijzen hiervoor naar brieven die zij verstuurd hebben naar zowel de Russische als de Azerbeidzjaanse ambassade. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind geen bewijzen voorleggen dat de desbetreffende ambassades daadwerkelijk aan hen hebben laten weten dat zij geen identiteitsdocumenten zouden kunnen verkrijgen. Bovendien, vermits de onderhavige aanvraag werd ingediend in naam van het minderjarig kind, dient het minderjarig kind een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. Er wordt niet aangetoond dat het voor het minderjarig kind zelf onmogelijk is om een van de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen via de bevoegde ambassade.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. "

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren gespreid over vijf middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het non-discriminatieverbod, van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- ☐ *er moet een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige verblijfstitel voorgelegd worden, of een nationale identiteitskaart.*
- ☐ *Er wordt niet aangetoond dat het voor het minderjarig kind zelf onmogelijk is om een identiteitsstuk te bekomen*
- ☐ *Er is geen geldige verschoning voor de afwezigheid van een identiteitsstuk.*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekster heeft gesteld in het inleidend verzoek art. 9 BIS VW dat zij als minderjarige naar België is gereisd, en zij als minderjarige niet over een identiteitsdocument beschikte bij binnenkomst.

Dat het verder algemene praktijk is dat er een bewijs van legaal verblijf in België dient voorgelegd te worden vooraleer de Russische ambassade in België bereid is om de aanvrager binnen te laten en diens aanvraag tot het bekomen van een identiteitsdocument te behandelen.

Dat verzoekster noch zijn ouders tot op heden niet over een legaal verblijf beschikken, en onmogelijk geholpen kan/zal worden door de Russische ambassade.

Dat elkeen die enigszins vertrouwd is met de Russische ambassade eveneens weet dat er niet geantwoord wordt op briefwisseling dienaangaande, zelfs uitgaande van advocaten.

Het is in deze omstandigheden totaal onmogelijk voor verzoekster, als minderjarige, evenals voor diens ouders de nodige identiteitsdocumenten te bekomen en de beslissing gaat in tegen deze algemene en alom bekende praktijk van de Russische ambassade in België, waarmee verweerder ongetwijfeld vertrouwd is of minstens zou moeten zijn.

Dat er door de ouders van verzoekster zowel in april 2016 als in mei 2016 een schrijven werd gericht aan de Russische ambassade doch tevergeefs.

Dat het bovendien zo is dat verzoekster nog minder dan 14 jaar oud is.

Dat er door verzoekers tevens zowel in december 2012 als in januari 2013 en in april 2016 een schrijven werd gericht aan de Azerbeidjaanse Ambassade in België teneinde de bevestiging te bekomen dat zij over de Azerbeidjaanse nationaliteit beschikken al dan niet, doch zij deze bevestiging nooit bekwamen.

Dat het duidelijk is dat in het geval er geen Russische of Azerbeidjaanse nationaliteit aan de orde is, er ook onmogelijk enig identiteitsdocument wordt afgeleverd noch aan verzoekster noch aan haar ouders.

Dat er dienaangaande door de ouders van verzoekster een procedure tot erkenning als staatsloze is opgestart geworden.

Dat de herhaalde briefwisseling die werd verstuurd aan zowel de Russische als de Azerbeidjaanse ambassade tevergeefs is gebleken, en er hier geen enkel antwoord is gekomen.

Dat de verwijzing door verweerster naar een hypothese die onmogelijk is, geenszins een geldige motivering kan zijn voor de afwijzing zonder enig onderzoek van de verblijfsaanvraag van verzoekster op basis van art. 9 BIS VW.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met dit belangrijk element dat in rekening dient gebracht te worden, meer specifiek de onmogelijkheid voor personen die illegaal op het grondgebied van België verblijven om wat dan ook te bekomen vanwege de Russische en ook Azerbeidjaanse ambassade in België.

Het is ook om deze reden dat er door verzoekster een procedure tot het bekomen van staatsloosheid is opgestart geworden.

Bovendien is er nog een ander belangrijk element in die zin dat verzoekster destijds als minderjarige in België is terechtgekomen, en dit zonder enig identiteitsdocument, en tot op heden ook nog steeds minderjarig is, zodat er dus geen reeds bestaand document ter vervanging kan aangeboden worden, wel integendeel.

De gratuite bewering van verweerster alsof er geen onmogelijkheid aan de orde zou zijn in hoofde van verzoekster teneinde enig document te bekomen, kan geenszins worden bijgetreden, en is ronduit verkeerd.

Het betreft in casu een eerste identiteitsdocument in hoofde van verzoekster dat zou moeten worden bekomen, en het feit dat verzoekster in België woont doch anderzijds geen legale verblijfspapieren heeft, maakt dit niet zomaar kan bekomen worden via de ambassade van Rusland of Azerbeidjan in België.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verzoekster onmogelijk de nodige documenten kan bekomen, aangezien zij (en ook haar ouders trouwens) vooreerst zelfs niet wordt binnengelaten in de Russische en Azerbeidjaanse ambassade in België bij gebreke aan legaal verblijf en verblijfstitel om op het Belgisch grondgebied te verblijven, en anderzijds deze ambassades ook niet zomaar een identiteitsdocument kunnen afleveren, aangezien er nog nooit één is afgeleverd geworden op naam van verzoekster die in België geboren is.

Hierbij dient trouwens nog opgemerkt te worden dat verzoekster ook steeds heeft gesteld dat zij problemen heeft in het land van herkomst, én tevens in Rusland, zodat het ten zeerste tegenaangewezen is om contact op te nemen met de Russische dan wel de Azerbeidjaanse ambassade teneinde deze problemen niet te laten escaleren.

Het is om bovenvermelde redenen dat verzoekster meent dat zij vrijgesteld kan/moet worden van de voorlegging van een identiteitsdocument bij de behandeling van zijn aanvraag art. 9 BIS VW.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft.

Het feit dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen, ook deze inzake onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen vanwege de Russische en de Azerbeidjaanse ambassade in België.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Het feit dat er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot het bekomen van een identiteitsdocument, wordt betwist, aangezien er wel degelijk documenten zijn voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat de ouders, gezien de minderjarigheid van verzoekster, toch nog steeds haar vertegenwoordigers, zowel aan de Russische als aan de Azerbeidjaanse ambassade gevraagd hebben om hun nationaliteit (en hiermede dus ook deze van verzoekster) als Russisch dan wel Azerbeidjaans staatsburger te bevestigen, hetgeen niet gebeurd is.

Het één en ander ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend en kan er geenszins toe leiden dat verweerster zomaar de aanvraag kan afwijzen door in te gaan tegen een algemeen geldende en alom gekende praktijk vanwege de Russische en Azerbeidjaanse ambassade om geen mensen te helpen die geen legaal verblijf in België kunnen aantonen, en anderzijds niet te antwoorden op briefwisseling noch van aanvrager, noch van zijn raadsman, en ook geen attesten af te leveren ten bewijze van hun weigering.

Terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen, wanneer andere procedures geen soelaas kunnen brengen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster reeds in België verblijft zonder legaal verblijf.

Dat het buiten de wil is van verzoekster dat zij geen identiteitsdocument kan voorleggen en om de hierboven gemelde redenen meent hiervan vrijgesteld te kunnen worden.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster in België geboren is, en steeds in België geleefd heeft, en steeds de wil om zich te integreren heeft aangetoond, en zij bovendien tot op heden minderjarig is.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.

[...]

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden (zie hoger).

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald enerzijds voor het niet kunnen voorleggen van een identiteitsdocument en anderzijds ten gronde zoals een sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze ingaat tegen de gebruiken van de Russische en de Azerbeidjaanse ambassade, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.

Het gaat niet op om bewijzen te vragen dat er een onmogelijkheid is om door de Russische/Azerbeidjaanse ambassade geholpen te worden, terwijl er algemeen geweten is dat door deze ambassade geen bewijzen worden afgeleverd en anderzijds bewijzen worden voorgelegd dat er wel degelijk herhaalde verzoeken in deze zin aan deze ambassades werden ver[s]tuurd.

[...]

Dat het illegaal verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied, waarbij zij nu sedert meer dan vijf jaar in België verblijf[t], samen met haar ouders die zelf niet over de mog[el]ijkheid beschikken om hun identiteit te bewijzen en de medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren*
- de verzoekster is totaal verankerd*
- er is sprake van zeer goede integratie*
- er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer*

Dat ingeval verzoekster naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoekster zijn situatie en deze van zijn gezin ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeksters en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland dan wel Azerbeidjan te moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat waar verzoekers voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is zij in feite de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht. De Raad dient evenwel vast te stellen dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. De voorziene motivering is ook pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat een machtiging tot verblijf in België kan worden aangevraagd indien de aanvrager buitengewone omstandigheden aantoont en hij over een identiteitsdocument beschikt. De vereiste dat een identiteitsdocument moet worden voorgelegd geldt evenwel niet indien de aanvrager op geldige wijze aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om dit document in België te verwerven.

In casu heeft verweerder de door verzoekers ingediende aanvraag om hun minderjarige dochter tot een verblijf in het Rijk te machtigen als onontvankelijk afgewezen omdat bij deze aanvraag geen identiteitsdocument werd gevoegd en evenmin op geldige wijze werd aangetoond dat het onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Het is niet betwist dat verzoekers geen identiteitsstuk met betrekking tot hun dochter hebben gevoegd bij hun aanvraag om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Zij houden in wezen voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij niet aantoonden dat zij dit identiteitsdocument niet in België kunnen verwerven.

Verzoekers stellen dat hun dochter bij hun binnenkomst in het Rijk niet over een identiteitsdocument beschikte. Zij tonen hiermee echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat om op ontvankelijke wijze een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd te kunnen indienen een identiteitsdocument moet worden voorgelegd of het bewijs moet worden geleverd dat een dergelijk document in België niet kan worden verkregen. Uit

het feit dat een vreemdeling bij zijn binnenkomst in het Rijk niet over een identiteitsdocument beschikt kan ook niet zonder meer worden afgeleid dat hij dit document tijdens zijn verblijf in België niet alsnog kan verkrijgen.

Door te beweren dat zij zich om een identiteitsdocument te verkrijgen dienen te richten tot de Russische ambassade en dat het *“algemene praktijk is”* dat het Russische ambassadepersoneel pas toegang verleent tot de ambassade nadat een bewijs van legaal verblijf in België werd voorgelegd tonen zij evenmin aan dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers geen melding maakten van deze praktijk in de aanvraag om hun dochter tot een verblijf te machtigen, laat staan dat zij enig bewijs leverden dat een dergelijke praktijk effectief bestaat en dat zij bovendien niet aangaven de Russische nationaliteit te bezitten, doch wel de Azerbeidzjaanse.

Verzoekers houden nog voor dat het tevens algemeen gekend is dat door het personeel van de Russische ambassade niet wordt geantwoord op briefwisseling met betrekking tot de vraag om afgifte van identiteitsdocumenten. Er blijkt niet dat hun betoog enige grond heeft, aangezien zij bij hun aanvraag een brief voegden die uitgaat van de Russische diplomatieke diensten waarin wordt geantwoord op hun eerste schrijven. Wederom moet bovendien worden aangegeven dat verzoekers stellen de Azerbeidzjaanse nationaliteit te hebben en dus niet blijkt dat hun betoog dat de Russische autoriteiten in regel niet antwoorden op vragen inzake het afleveren van identiteitsstukken enig belang heeft.

Louter ten overvloede kan er ook nog op worden gewezen dat van een vreemdeling die effectief op korte termijn een identiteitsdocument wenst te verkrijgen mag worden verwacht dat hij alle dienstige informatie omtrent zijn persoon ter kennis brengt van de bevoegde autoriteiten en eventuele overtuigingsstukken meedeelt, zodat het voor deze autoriteiten mogelijk is om de vereiste opzoeken te verrichten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoekers zich beperkten tot de mededeling van hun naam en geboorteplaats en -datum, doch geen verduidelijkingen gaven omtrent hun afstamming en dat zij ook het volledige adres van hun laatste verblijfplaats niet meedeelden. In de brief van 18 april 2016 wordt de naam van verzoekers' dochter daarenboven anders geschreven dan in voorliggend verzoekschrift en in tal van andere aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekers' brieven aan de diplomatieke posten van de Russische Federatie en Azerbeidzjan, die om onduidelijke redenen in de Engelse taal zijn opgesteld, lijken er bijgevolg niet op te zijn gericht om de bevoegde autoriteiten alle mogelijkheden te geven op korte termijn een antwoord te verstrekken en om hen, mede ook gelet op de verwijzing naar een ingediende asielaanvraag en het gebruiken van een vreemde taal, ertoe aan te zetten de vereiste opzoeken door te voeren.

Het standpunt van verweerder dat de ambassades die die door verzoekers werden aangeschreven niet aangaven dat geen identiteitsdocumenten kunnen worden afgeleverd is correct en het is, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het enkele feit dat verzoekers nog geen duidelijk antwoord kregen op hun brieven niet impliceert dat is aangetoond dat zij in België geen identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen.

Verzoekers' dochter is volgens de door hen meegedeelde informatie geboren in het jaar 2000 en was derhalve op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds zestien jaar oud en niet veertien zoals zij aanvoeren en verzoekers maken niet aannemelijk dat aan een persoon van zestien jaar oud, aan wie voorheen nog geen identiteitsdocumenten werden afgeleverd, geen eigen identiteitsdocumenten kunnen worden verstrekt.

Verweerder heeft ook geenszins verwezen naar *“een hypothese die onmogelijk is”*, maar naar een door de wetgever gestelde vereiste en verzoekers tonen niet aan dat verweerders appreciatie van de voorgelegde stukken kennelijk onredelijk of incorrect is.

Verzoekers' toelichting dat zij een procedure tot vaststelling van hun staatloosheid hebben opgestart – terwijl zij nochtans aangeven Azerbeidzjaanse staatsburgers te zijn – en hun bewering dat het buiten hun wil is dat geen identiteitsdocument kon worden voorgelegd doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekers kunnen tevens niet worden gevolgd in hun stelling dat het tegenaangewezen is om contact op te nemen met hun diplomatieke vertegenwoordigers in België omwille van de problemen die zij hebben in hun land van herkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan immers worden afgeleid dat hun asielaanvraag werd afgewezen en verzoekers hadden schijnbaar geen enkele schroom

op expliciet in hun brieven aan de ambassades van Rusland en Azerbeidzjan mee te delen dat zij een asielaanvraag indienden, terwijl deze vermelding nergens voor nodig was.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verzoekers een identiteitsdocument voor hun dochter hebben aangevraagd bij de Azerbeidzjaanse diplomatieke vertegenwoordiging in België. Verzoekers stelden deze vraag slechts voor zichzelf. Zij hebben deze vraag wel gesteld aan de diplomatieke vertegenwoordiging van de Russische federatie, doch er dient nogmaals te worden toegelicht dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het feit hun vraag (nog) niet (definitief) werd beantwoord niet toelaat te besluiten dat zij in de onmogelijkheid zijn een identiteitsdocument voor hun minderjarige dochter te verkrijgen. Opnieuw moet er ook op worden gewezen dat verzoekers stellen Azerbeidzjaanse staatsburgers te zijn, zodat niet kan worden ingezien waarom zij een identiteitsdocument voor zichzelf en hun kinderen aanvroegen bij de diplomatieke vertegenwoordiging van een land waarvan zij stellen niet de nationaliteit te hebben.

Verweerder dient, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, ook geen onderzoek te doen naar het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, indien hij reeds heeft vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat niet het vereiste identiteitsdocument bij deze aanvraag werd gevoegd en er evenmin op geldige wijze werd aangetoond dat dit document niet in België kan worden verkregen. Indien een aanvraag onontvankelijk is omdat aan een bepaalde vereiste niet is voldaan dan moet geen verder onderzoek naar een andere ontvankelijkheidsvereiste worden doorgevoerd. Verzoekers verliezen deze logica compleet uit het oog.

De beschouwingen van verzoekers inzake de sterke sociale bindingen die hun dochter M.A. met België heeft en de integratie van M.A. – gegevens die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag – zijn ook niet ter zake, aangezien verweerder heeft geoordeeld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Verzoekers' stelling dat werd voorbijgegaan aan het gegeven dat M.A. in België is geboren is daarenboven gebaseerd op een incorrecte premisse. Verzoekers deelden verweerder immers mee dat hun dochter niet in België werd geboren. Hun theoretisch betoog dat personen die niet werden erkend als vluchteling de situatie in hun land van herkomst nog mogen inroepen in het raam van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd leidt evenmin tot het besluit dat in voorliggende zaak verkeerdelijk werd geoordeeld dat niet werd voldaan aan de vereiste om een identiteitsdocument voor te leggen of om de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven op geldige wijze aan te tonen.

In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts nergens worden gelezen dat het feit dat een vreemdeling er belang bij heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen of zijn verblijf in België wil "*regulariseren*" zou impliceren dat de door de wetgever in deze wetsbepaling gestelde vereisten niet meer zouden gelden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De Raad benadrukt ook dat het aan de vreemdeling is die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient om deze aanvraag met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen en dat het niet aan verweerder toekomt om in de plaats van deze vreemdeling eventuele overtuigingsstukken te verzamelen of een verantwoording te voorzien waarom bepaalde stukken niet kunnen worden verkregen. Het feit dat verzoekers – die nochtans werden bijgestaan door een advocaat – op dit punt in gebreke bleven toont slechts aan dat zij zelf onzorgvuldig optraden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook niet in dat verweerder allerhande theorieën die niet zijn opgenomen in een aanvraag om machtiging tot verblijf moet bespreken of onderzoeken.

4.2.5. Verzoekers zetten verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel zijn dat het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zetten verzoekers uiteen dat hun dochter een werkelijke band met België heeft en dat indien zij naar haar land van herkomst dient terug te keren haar situatie en deze van het gezin ten zeerste ontwricht zal zijn. In de bestreden beslissing wordt evenwel geenszins aangegeven dat verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Er wordt slechts gesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat niet aan een door de wetgever gestelde vereiste is voldaan. Er kan daarnaast niet worden ingezien hoe het feit dat verzoekers zouden dienen terug te keren naar hun land van herkomst hun gezin zou ontwrichten. Geen van de gezinsleden beschikt immers over een machtiging tot verblijf in het Rijk, zodat de gezinseenheid door de bestreden beslissing niet in het gedrang komt. Het enkele feit dat hun dochter, die slechts een paar jaar in België verblijft, zou dienen terug te keren naar het land waar zij geboren werd en opgroeide laat ook niet toe te besluiten dat zij, zelfs indien deze terugkeer een invloed zou hebben op haar *“persoonlijke ontwikkeling”*, wordt onderworpen aan een behandeling die dusdanig zwaarwichtig is dan kan worden gesproken van foltering en of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De bestreden beslissing verhindert verzoekers' dochter ook niet om een asielaanvraag in te dienen indien zij van oordeel is dat zij nood heeft aan een beschermingsstatus omwille van een situatie van willekeurig geweld in haar land van herkomst. Er moet bovendien worden geduurd dat voorheen de hiertoe bevoegde dienst reeds oordeelde dat verzoekers geen nood hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus, wat inhoudt dat werd vastgesteld dat er in hun land van herkomst geen situatie van willekeurig geweld bestaat en verzoekers laten ook na hun bewering hieromtrent, als zou dit nu toch het geval zijn, enigszins aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.6. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

De door verzoekers aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK